

land men sedan ej fått förnya mäst saknas redighet på; helsan aftaget, nöjet blefvet qwaft (cfr. Reinii Anmärkningar p. 4.) och hade nu ingen ting i werlden att förnöja mig af, om icke Hr. Archiatern gifwet mitt namn odödeligheten i wåld,¹ hwarföre min wördnad aldrig skall upphöre, så länge jag får nämnas ibland de dödeliga. Jag söker nu likwäl att komma ut åt Ostindien igen, fast än mest pro forma, så framt mitt tillstånd ej ändras. Det är bättre med litet lefwa förnögd under en, än under många konungar. Att stå under en förnuftig Mans Commando, aflöper alltid hos en förnuftig med alt nöje, men twärt om är det drygare under en så lång vita sedentaria,² än man tänker.

I min fullmagt heter det, att jag med flit, trohet och lydno emot mina förordnade Officerare och Förmän skall efterkomma hwad mig i denna beställningen åligger. Det har jag och gjort efter yttersta förmåga; men då en Captain får se Stercus humanum³ på däck och kan i anledning af en sådan myndighet wåga sig säja att om vår granne (h. e. Prästen) finge beskrifva den, så är det intet underligt om tiden blev tröttsam och resan längre. Eller om en Supercargeur, då han ser att en för sjukdom skull ej dristar äta allt som förekommer; (fast än aldrig någon talan skedt på maten, utan allenast låtet gå förbi sig salt kött eller dylikt) straxt utan förhör låter antyda, att han är istånd att flytta en till andra bordet med en hop annat owett; så kan wäl en uti sin nyckterhet, enslighet och tysthet, lätteligen råka i ångslan.

Förblifwer med djup wördnad Wälborne Hr. Archiaterns

d. 18. Aug. 1752.
Gborg.

allraödmjukaste tjänare
P. Osbeck.

Förlåt, Hr. Archiater, att jag kan ske här med mer [or]oar än förnöjer; jag kan ej annat än lämna hos min högsta gynnare ett litet begrepp om förfarandet på Ostindien emot en som åstundar annat än supä. Jag ärnar ej heller yttra mig här om för någon mer. Ty hwem wet om den icke hos wissa kunde sannas klaga för hunden etc. Jag för min del tänker nu ej mer där på. Men för efterkommander, om något till Wettenskapernas uppkomst skulle uträttas, tarfvade Prästen konglig fullmagt och beskydd, en ljus och större hytta, frihet att commendera jorle⁴ och 5 man i land, större lön, för de stora omkostnaderna skull som äro oundwikelige hwar man kommer till vivere, handledande och följande i land. En präst har nu 600 dalers kistepgr., för det att Compagniet skall få insätta hwad som behagas i hyttan (fast det ej kunnat ske hos mig, emedan hon waret